

"Stjernen"

Udgiver: Peter Ebbeson.

Tanke og Tro.

Budstykke af et foredrag af
Batarias Nielsen.
(„Husvennen“).
(Kortf.)

Og hvad er det daglige Livs Erfaringer inden de Klæmpebilber af Bold og Uret og Videlse, som Historien opnudler os? Den paa Kristenforfælgerne i Oldtiden, paa de romerske Kesslers Boldsgjerninger. Caius Caligula, der selv veldte sig vanvittig paa Dyrge af Guld, lod paa en Tid, da Kløbet var dyrt, gamle Slaver faste for Guldskærerne, lod sine Senatorer rende Begejstret af sig ved Siden af sin Bogn, ren Tun gen ud af Munden paa levende Mennesker, døde med samme Glade Folk i Masse, som en ab Gangen. Og blomstede „Kristne“ selv. Den paa Infusoitionen i Spanien fra 1480-90 blev 90,000 Mennesker martyred til Døde eller dømte til hinsværtig Hængsel. Den paa de store Revolutioner. En af Nos bespørres Beundrere oplyser, at der i Frankrig fra den 2de August 1792 til den 2de October 1795 blev halsbogarter, Stubi, brændt, hængt og druknet ikke mindre end 1,027,106 Mennesker. Saaledes fandt vi blim ved i det uendelige.

Hvor er nu Retsfærdighedens Princip i alt dette? Vi kan forsøge, at det Men nede, der vil trænge sig igennem Til værelsen Gaader med sin Tanke, man komme til samme Udsag som den tyve Kiosof Schopenhauer, „at Ulykken det er Tilværelsen, og det eneste Gode i Verden er Fornøjelighed af alt, Selvomordet, Tilintetgjørelse.“

Men Mennesket er en bitter Skabning og bliver ofte i sin Blindhed uretfærdig. Vi er saa tilbøjelige til at hengne os til den Tro, at alle Sunde, alle Rige og Magtige nyder en til det ydre Skin svarende Lotte. Og dog er Væreligheden ofte helt anderledes. Man har en Fortelling om en Stormand, der holdt i sin Bogen overfor en Kro for at saa et Krus Öl. En pjaltet Krosvind kom springende med Ølet, og da han saa den rig Mand sidde i Bogen, indhyllet i Pelsverk og kostbare Tæpper, sig Misundelsen hom til Hovedet. Manden kunde ikke hans Tanke og spurgte: „Vil du bytte med mig?“ — „Ja,“ svarede den anden uden lang Overvejelse, „du kunde vi nok let blive enige om.“ Da slog Herren Tæpperne til Side: han havde mistet begge sine Ben. Men nu talte den anden sin God, at han var en fattig Krosvind med is fundet Ben. Se saadan vilde meget komme for Huset, naar man kunde staa Tæpperne til Side for Nigdommen.

Men hoordan vi end vender og drejer Tingene, saa er og bliver der en uhøje Hørskel i Menneskernes Livsvælfraar. Nogle synes at være domme til et Liv i masbrudt Glædighed og Mørke, medens andre synes at bo paa Soliden deres hele Liv.

Ja, figer man saa, men Livet her er jo ogsaa kun en Prøvevid, hvor vi skal læres og udvikles for det Eiske. Det holder ikke Stil. Gaanske vist er Livet for mange en Forberedelseskøle, og Du kender kan sig med Kaalund:

„For mig blev iste Livet en usædlig Barodi, for mig blev det ja trægtig en Stole; jeg auner gennem Kamper en evig Harmoni fra Sjælet til de yderste Sole.“

Men se ud over Menneskeværelsen! Hvad Lutring opnåede Størsteparten af denne levende, travle, leende Myte? Hvordan mange af Jordens 1400 Millioner fører ikke en ren driftsmæssig Tilværelse og gaar i Graven, uden at en eneste Andens Gud har lynt over deres Liv? Og hvad Lutring saar af Millions Sjæle, der kun gjor et fliggigt Besøg paa nogle faa Aar eller Dage paa vor Klode — ikke at tale om de Millioner, der lever hele deres Liv i Andelskødens Taage eller i Vanvidets Billedse? Nej, lad os aaben erklaare os salst, lad os tilstaa, at vi forsøar ikke Tilværelsen.

Men der gives en højere Sans end Tankens, og det er vel i Kraft af denne Sans — Troens Sans — at Ingemann fortæller sig til, at „der er andre Sole og andre Stjerner til“, hvor den Udvikling, som her blev hindret eller afbrudt, skal fuldfyndes.

Hvad er der da at gjøre for os værende, sagende Menneskebørn? Kun et: at tage Foenusten fangen under Troens Lydighed, give os blindt hen i Troen paa en almægtig, algod og evig Fader. Det er ikke noget Nyt, men lad nogen nævne noget Bedre. Intet Hjerte, der vænger til at komme i Egevegt efter de urolige Svængninger, som en uskyrlig „Fornuft“ kan fremkalde, vil gaa for gæves, når det ty'r til denne Fader — Verdensstyreten — med sine Gul, sine

Gaabs og Evighedslangslør. Hvor smaa det end mange Gange kan staa til med vor Tro, saa er det dog ved den og Kun ved den, at vi saa Hold paa Tilværelsen; i dens Lys bliver Gaaderne mere gjen nemligstig end ved alle Biderenslabens Praafer tilsammen.

Lad os da leve og virke med den faste Overtydning, at der i Verdensgangen er et stift Bisdomsprincip, der rorer sig megtig bag Tilværelsens Hjælslade, en evig virkende Magt, der afgifter Mærk for Verdenslober og virker stift i Folkesnes, i hvort entset Menneskes Liv, alt sammen med Evighedens Maal for Øje og med Selvornagelsens, Blijanterns gelsens, Troens og Selværdelets Krav til enhver Ejel.

Jeg ved intet, der bedre kan styrke os i Livskampen og fulde Hjertet med Fred end dette: hver Dag at sætte sig paa Barneskamlen, belysning sin Tro paa Gud Fader, Son og Helligt Aand, bede sit Hæder, og derefter gaa ist til sin Gjerning, leve og arbejde men den Forvisning:

Fra Norge.

Bjørnsterne Bjørnsons Fortælling "Svøv" vil om kort Tid udkomme i forenede oversættelser.

Professor Ole Jacob Broch, en af Norges betydelige Mænd, er i Tirsdags, i en Alder af 71 Aar og efter sunn han da Døges Sygeleje, afgaet ved Døben i Paris, hvor han opholdt sig i sin Egenstat af Medlem af og Ordenspræ for den internationale Meteorologisk.

Kongen svenske. Under denne Overstift bringer "Verdens Gang" en Artikel om Kong Oscars Jædsdagstale i Stockholm med den Indledning, at Kongen nu icke har bekræftet, hvad det norske Venstre, og Bjørnson mæn, under Nigrelængheden hævdede, at Kongen var en svært Mand. På Stockholms Slot holdt Kong Oscar den 2de Januar en Tale — og hvilket folkebare Venstre endnu aldrig saaet en mere stræssfuld Berettselje, end den Tale var. Den var Kong Oscars egen højværdige, højværdige Erklæring om, at det norske Venstre har Met. Hans Hjertes Land, hans Røde Land, hans Landmænds Land var Sverige. For det vilde han bede, mens han levede, og — med en noget fælles Længsgang — gaa i Korben, naar han engang var død. Norge var Broderlandet, med hvilket han baabede, Sveriges maatte hnyttes nede i fædre og indberigere sammen. Vi anfører ordlydende: „Hnyttes han og stedje fædre og indberigere det Raad, som nu i tre Hjærdeels Kartehunde har fornet Sverige og et Broderjord, fra hvilket det altfor lange havde været stilt under blodige Kæder, men hvilket det nu staar over, vil Gud, altid stal haas, haand i Haand til føles Børn og jelles Stryle. Trændende er de Bønner, jeg til Gud opfører for det elstede Rolt, blandt hvilket han blev født, og for den Røsterjord, i hvil Stjed mit Øgy engang skal hvile. Og ognaa naar mit jordiske Liv. Om jeg er stillet, skal, saa er mit Gaab, disse Bønner og Røsterjord voreblive at brenne med mere ujordigtlig Rue. Vi leve for mit, for vores elstede Land! En Staal for Sveriges Bel!“

Ja, figer man saa, men Livet her er jo ogsaa kun en Prøvevid, hvor vi skal læres og udvikles for det Eiske. Det holder ikke Stil. Gaanske vist er Livet for mange en Forberedelseskøle, og Du kender kan sig med Kaalund:

„For mig blev iste Livet en usædlig Barodi, for mig blev det ja trægtig en Stole; jeg auner gennem Kamper en evig Harmoni fra Sjælet til de yderste Sole.“

Men se ud over Menneskeværelsen! Hvad Lutring opnåede Størsteparten af denne levende, travle, leende Myte? Hvordan mange af Jordens 1400 Millioner fører ikke en ren driftsmæssig Tilværelse og gaar i Graven, uden at en eneste Andens Gud har lynt over deres Liv?

Og hvad Lutring saar af Millions Sjæle, der kun gjor et fliggigt Besøg paa nogle faa Aar eller Dage paa vor Klode — ikke at tale om de Millioner, der lever hele deres Liv i Andelskødens Taage eller i Vanvidets Billedse? Nej,

lad os aaben erklaare os salst, lad os tilstaa, at vi forsøar ikke Tilværelsen.

Men der gives en højere Sans end Tankens, og det er vel i Kraft af denne Sans — Troens Sans — at Ingemann fortæller sig til, at „der er andre Sole og andre Stjerner til“, hvor den Udvikling, som her blev hindret eller afbrudt, skal fuldfyndes.

Hvad er der da at gjøre for os værende, sagende Menneskebørn? Kun et: at tage Foenusten fangen under Troens Lydighed, give os blindt hen i Troen paa en almægtig, algod og evig Fader. Det er ikke noget Nyt, men lad nogen nævne noget Bedre. Intet Hjerte, der vænger til at komme i Egevegt efter de urolige Svængninger, som en uskyrlig „Fornuft“ kan fremkalde, vil gaa for gæves, når det ty'r til denne Fader — Verdensstyreten — med sine Gul, sine

Før Hjermen og Huset.

Hjermen.

P. B. Jørgensen i Yale City, Iowa, er bange for, at deres Hjerner vægter at bruge Vindegarn, hvis det skal koste over 12 Bis. Undet, da bliver det ikke let at få til at stasse fast til at binde hornet, og dermed det bliver stættet fast, vil hjertene forlange højere Beløb.

Vi trof ikke, at der er nogen Grund for angst, men stulde det gaa saa galt, at det for dette ene Hjær stulde koste hjermene lidt mere at bjerje sin Hjel, saa saa han dog to Hjærger til at føle sig tilfreds, nemlig: at han har givet sine Penge ud til Folk paa Egnen, som trænger derstil og fortjener dem, isedes for til rigt Vindegrisen i andre Stater, samt at han har været med til at nedstryde et "Lust" og gjort Bejen klarere for Armetten.

Den Bushels Mais, to Bush. Havre og en Bush. Rug maler sammen, siges at være en god Blanding for Hestesøde.

Omstør Du at fordybe Din Havejord, da viser den dybt ud og spred et godt Lag af fugtig Hjælsgjæld mellem Kurvene.

Hold Dit Hjemhus rent og Gulvet bestryget med Et Tord.

Det saaer sig godt at dyrke al Slags Frugt, navnlig for sine Hjarme nær Byer.

Hold Din Hest i en god Stald, thi dens Hjelbed er i mange Maader afhængig af, hvil Slags Stald den holdes i. Der findes Heste, der ikke af Venligdomme, Alme og Hjælsgodomme, frembragte ved den daarlige Kvist, der ofte findes i Staldene.

Sænning af Hvede er allerede paabegyndt paa højere liggende Acre i mange af Nebras Countyer. Jorden er desværre altfor tor, og vil fordybe tildig Baar-Ragn, desuden Springen skal blive levende.

Aftron, Colorado.

Hjørnet af Greeley og Main St. Da jeg i denne Uge har aabnet mit ny Store, anbefaler jeg mit ny Vareager til alle, som vil forstå mig deres Sægning.

En reel Behandling skal stede være mit Hjormal. Her i mit Store foreskede alt højberende til en almindelig Hjælsmandsforening.

Jeg har en Scandinavisk Klerk, som vil giøre alt for at få sine Landsmænd behandlet paa bedste Maade. Kom ind, og hør vores Priser, og I vil indse, at vi kan underholde alle her i Open Ation, og tilige vil J finde ny og gode Vær.

Gjers forbindelige.

G. E. Planery, Postmester.

Scandinavisk Klerk: Nobres.

Naar De rejser

er det godt at have i Grindring, et "The Burlington Route" holder i Harten en gennemgaaende Personvogn til Lincoln, hvor den træder forbindelighed med et hurtigt gaaende "Western Express Train" udbyttet med frie Værestole og forsynet med Pullman Vognvogn, direkte gennemgaaende til Chicago uden Slæte. Vigeledes hnyttes Kombineret med gennemgaaende Tog til Denver.

Burlington-Kompaniet ejer en Banelængde paa over 6,000 Mil forsynet med Stalstinner, og har forbindelser med andre vigtige Center, nemlig, Chicago, Peoria, St. Louis, Kansas City, Omaha, Cheyenne og Denver.

Før Billetter og Underretning, henvender man sig til højstomhøst Stationssjefen ved Burlington Banen.

— 122 —

— Ja, da kan han ikke være her endnu. Klokken er først 10 nu og der er jo dog 1½ Mils Vej til Soden.

— Ikke mere end 10! gjentog Bally sagte; den Gejstlige havde godt af hende. Hun sad med de foldede Hænder i Skjødet, medens Hjertet bankede af Angst saa højt, at man kunde høre det.

Han bøjede sig ned over den Syge og lagde Hænderne paa hans Hoved. —

Deg trof Du kan være rolig, Bally, han ser ikke ud til at skulle dø.

Bally sad ubevægelig og stirrede ud i Lusten. — Dersom Doktoren, naar han kommer, siger, at han kan leve, saa har jeg intet Onske mere her paa Jorden.

— Det er en god Tanke! sagde Presten. Og fortæl mig nu, hvorledes det gik til med Josephs Nedning — Tiden vil da gaa hurtigere for Dig, indtil Legen kommer.

— Na, det er ikke noget at fortælle om det! svarede Bally kort.

— Det er dog altid en smul Handling, der gør Mænene fra Solbakken al

Gre! mente den Gejstlige; var Du da ikke tilstede?

— Jo, naturligvis!

— Bør nu ikke saa formelt. Jeg har ikke talt med Nogen paa Bejen herhen og hñder derfra set ikke noget nærmere om den hele Sag. Hvem var det, som hentebe ham op fra Øbæt?

— Det var mig!

— Du store God! Du Bally, Du selv? raabte den gamle Herre og stirrede forbundet paa Bally.

— Ja — jeg!

— Men hvorledes?

— Man slap mig ned i et Toug, jeg fandt ham indellem mellem en Klippe og en Træstamme. Høvde den ikke været, saa laa han nu nede i Achen.

— Men Barn, det er jo en Hjælsgjerning! udraabte den gamle Herre.

— Na — ja maaske, sagde hun roligt, næsten haardt. Naar jeg løb ham fast ned i Afsunden, maatte jeg jo ogsaa hente ham op igjen.

— Du har Ret, det er ikke mere end billigt, sagde Presten, og føgte med: Men ikke desto mindre er det dog en Gjerning, der for en Del udvinder Din Brode.

— Nej! sagde Bally og rykkede paa Hovedet. Dersom han dør, saa er det mig, der har dræbt ham.

— Det er sandt, men Du har dog givet Liv for Liv — Du har sat Dit eget i Fare for at redde hans — og dermed har Du, saavidt det stod til Dig, dog udsonet Din Synb — Ubsalbet maas vi legge i Guds Haand!

Den store Smertestiller

mod

Gigt,

Trækninger i Ansigtet og i Lemmerne, Hjælsluder, Mærcider og Hjælsmærter.

Møgsmaerter,

Hørstuning, stiv Hals, friste Saar, Saarne Steder og Knæstelser.

Tandpine,

Hovedpine, Brænsaar, Ledsmærter, Drepine, sprue Hænder og alle Smærter der kræver udvortes Midler.

Landmænd og Abægavitere

finde i St. Jakobs Øljen et uovertræffeligt

Middel mod Sygdomme hos Køget.

En Klatte St. Jakobs Ølje koste 50 Cent

5 Klæster for \$2.00. Haas i ethvert Apothec.

For \$5. findes 12 Klæster frit til alle Dele

af de 10 Stader. Adresse:

The Charles A. Vogeler Co.,

<